

אמר עזמות...

(סוף מעמוד ב')

דים עליהם שומרים מיוחדים הסובבים ביניהם ואינם גורעים עין מהם... וליתר בטחון מערבביק את „הפרשיות“, דהיינו : מושיבים מסביב ל-י הדי אחד כנופיא שלמה של גויים וקבוצה יש יהודים מסביב לגוי אחד, כדי שיעלימו זמ"ן ולא יעתיקו חליצה זמ"ן אפילו אות אהה...

כאולם השלך הם — הנבזנים יושבים וכי-זיעים בקמיטת המצח, בכפיפת הגב ובמתיחות עצבים ומתאמצים להשיב על כל השאלות הה-סורות ולפרק את כל הפירכות שבכתב.

והנה, ביום שלישי זה, בשעה שהנישו המפ-קהים לפני הנבזנים את רשימת השאלות במת-כטיקה, ישב צעיר אחד ערבי בתוך מצור יהודי. הביט ברשימתו „כתרגלל בני אדם“ הפך בה והפך בה ולא ידע „מאי דקאמרי רבציון“ מכל השאלות והתיובתות שבחכמת החשבון. ישב כל הזמן ונשך את קצה סולמסו בפיו מתוך עצבנות, ניסה להציץ אל שכניו — אך לשוא ! ופתאום — קם הבחור ממקומו, נטל את הרשימה בידו ופרע אותה לפרעים ולגזרים וקרא בקול : „ש ו ה א ל מ א ס כ א ר ה ? א ו א נ ט א ג י ה !“

(מה הצחוק הזה שעושים לנו ? מרמה פשוטה !) רוצים רק להכשילני !...

תוכלו לשער את הצחוק האדיר, שפרץ מפי כלם, הנבזנים והשומרים, לשמע דבורים כאלה ולמראה גזרי הניר שנתפזרו באולם לכל עבר... הבחור הוצא מיד והובל אחר כבוד מחוץ לתחום, ומיד אחריו קם בחור ערבי שני ויצא אה הוא אחריו. עם רשימתו הריקה, לאות סולידריות גמורה.

ומעשה בערבי נוצרי, שנפל בגורלו המקום מכפר 18. הוא התנגד בכל כחו לשיבת במספר ה א ר ו ר הזה, אך כל סרובו ונגודו לא הועיל... ואולם נחמה אחת יש לו, שאם יכשל בבחי-זה — ובדאי יכשל — ידע לכהפ"ה כי המספר 18 היה בעוכרו...

אודה ולא אבוש, רבותי, כי לנשרי לא ידעתי ולא שערתי, שבכדי ל„הרביץ“ סטירות-לחי הגונות ולזרש פנקסים בפני אנשים נחוץ ללמד דיקא באונלברסיטה את חכמת ההנדסה, עד שבא המחנרס האונגלי מעירית חיפה והוכיח לכל באי עולם כי חכמת ההנדסה מאסכולה לונדון עולזי בד לבד עוז מלאכת „ההרבצה“ בידים ממש. אין זאת, כי חרבה יש עוני ללמד ולרעת לנו ה„נייטי-בס“, אנשי „הקהל הפופשי“, בארץ שמי התכלת

הבהירים...

והרי לא יפלא, איפוא, אם אחד מבני דודנו מראה לסדרן הקולנע „עין דור“ בחיפה פניו מב-ריק ומקום כרטיס כניסה, כי יתכן שגם בר ניש זה רבה ידו בתורת הנדסה, או שמא הנהו רופא מנתח שמקצועו בכך ?..

מכיון שאנו מדברים ב„הרבצה“, הייתי מיעץ לראש הכלדיה בחיפה להרכיץ את הרחובות עם עלות השחר, כשאין התנועה גדולה עדיין, למען הסיר מכשלה מהתיירות החביכות ובכדי לנהג קצת כבוד וד"א ב„ספוטות“ המשי של יהודינו, אשר המפלחת המרעננת בחזרם מבתי ההגנסיות בשבתות ובמועדים אולי נחוצה להם בדרך כלל, אולם הם מוכנים לוותר עליה בהחלט לטובת שכ-לולים יותר תכופים, שהעיריה ממונה עליהם.

או אולי קבל הראים בעיר הכרמל שיעור מה-ראים בעיר הבירה בהלכות נקוי האשפה כרחוב יפו ע"י עושי רצונו דוקא בבקר בשעה שהפקידים והסוחרים הולכים לעבודתם ונהנים מ„ריח הני-חוח“ מאז הבוקר ?..

ועוד זאת : עד „שהמשטרה בחיפה חוקרת ודורשת“ כדרכה בקדש מאז ומעולם, זימן לך הקב"ה מזה כשכועיים פעולה של ממש, דהיינו : לצבוע, לסייד ולקשט את משרדיה לטראת בקורו של המפקד, והתכונה רבה... נדמה היה, כי אילו

היתה משטרת חיפה מקדישה אך חלק המעט כמורצה זה לגלוי הפושעים הרבים, המתהלכים להפשי במשך השנים האחרונות בענין יענייה, למשל, לא היתה זקוקה כלל לברק החיצוני כדי יכסות על חוסר מעשיה...

זמנה אומר לכם, רבותי ?

כדאי היה לבוא בליל יום רביעי זה לנשא טשרניחובסקי שבחצר גולדשמירט. כדאי וכדאי היה, בנאמנות, לשלם 10 גא"י דמי כניסה ועוד 10 גא"י דמי רשימה של חתן הנשא בספר הזהב — לא רק בשביל „הדברים הטובים“ שעל השלחנות אלא וביחוד בשביל הדברים הטובים, ששמעני מפי הנואמים. וה„מאטש“ שבין ביאליק וקלוזנר...

ובראותי מסביבי את כל השלחנות הקטנים והרבים שמלאו את החצר ומסביבם אורחים ואור-חות שישבו כנופיות כנופיות ועסמו בקשקידה רבה בהלכות אכילה ושתייה, — חשבתי בלבי : אם ירושלים היא ראשה של א"י, הרי החברה הזו — עשרת המנינים העליונים שלנו ! היא ה ס ה, דאינטלקט של עמנו. לא לחנם אמר איש תברזל לכישורר הנשא : ע ם י ש ר א ל מניש לך הערב את תשורתו, את עשרת הכרכים ! דאנב, בגשתי לברך את חתן היוכל ראיתי לפניו רק ש מ ו נ ה ספרים...

רובם ככלם : סופרים ועתונאים וראשי הכטות של מערכות העתונים למיניהם. אין לך אדם מן המסובין שלא כתב בימיו לכהפ"ח עשרה מאמרים, ואם לא כתב הרי ר צ ה לכתב, ואם ה ו א לא כתב הרי כתב שכנו, כפיצור : מערכת „כוכבים“ על שמי הספרות והשירה, ועל כלם שני הכאורות הגדולים שהאפילו בזהרם את ה„כוכבים“ האלה, את כימה וכסיל...

ואתם, חביבי הקוראים, בודאי כבר קראתם בעתונים את כל דרשתו הנפלאה של הפרופ. מתל-פיות לא על „יהדות והאנושיות“ כי אם על טשר ניחובסקי ש„הוא אחד, הוא מאה, הוא אלף, הוא מיליון, הוא...“ ורוצה אני רק לספר לכם מה ערשמתי בשעת-מעשה בפנקסי הקטן : חוסר נקט ! בשעה שמדברים על טשרניחובסקי, בנוכי-חותו של ביאליק מבלי להזכיר אפילו בדבור וכי ומו קל את אביר-המשוררים, הרי זה בחינת ש ר ו ת ש ל ד ב לחתן הנשא..

וזכורני, לפני שנים אחדות, כש„יבלו“ את ביאליק בחו"ל, ברח ה..חתן" מן הנשא, ומשרני-היבסקי בעצמו הלך להביאו ונשאו על כפים ממש במרחק חצי קילומטר, ללמדך שהוא יודע את ער-כו של ביאליק. ולא לחנם הציע זה האחרון בנאומו לך"ר קלוזנר, לכתב עוד „מיימור“, כלומר : מאמר — נוסף על תריסר המאמרים שכבר כתב...

ואני הקטן בישראל, שאיני לא משורר ולא פרופיסור, מברך את ש א ו ל טשרניחובסקי אשר משכמו ומעלה ממשוררינו, רק ברכה אחת אמיתית : ישמרהו האל מעור תריסר מאמרים ועמוד נאום אחד כזה מידירו הפרופיסור !... * * *

זלבסוף — מציאה כפולה מצאתי בעתון „הארץ“ מיום המישי זה, מודעה כפולה זו אחד ז' בחמור אהד :

ביום ג' בלילה נאבד לי חמור, צבעי-שחור, ועל עורו חרוט מספר 10, המוצאו מתבקש להחזירו לרפוס „הארץ“ עבור יפת ויבוא על שכרו

ה ש ב ת א ב ד ה

ביום ג' בלילה נאבד לי חמור, צבעי-שחור, ועל עורו חרוט מספר 10, המוצאו מתבקש להחזירו לרפוס „הארץ“ עבור יפת ויבוא על שכרו

אין כל ספק כי זוהי טעות ה„בחור הועצער“, אבל השאלה היא : למח להחזיר את החמור דוקא לרפוס ?..